

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. Č.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, č. j. 2 Ad 11/2012 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 7. 2. 2012, č. j. 480 913 127/315-MP, bylo rozhodnuto ve věci starobního důchodu žalobce. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou ze dne 19. 3. 2012, ve které namítal, že se s rozhodnutím nemůže ztotožnit, neboť jím došlo ke krácení jeho důchodu zaokrouhlením; nezbývá mu, než podat žalobu a věc podrobit řízení u soudu.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5, žalobce vyzval, aby odstranil vady žaloby, a to ve lhůtě 21 dnů od doručení tohoto usnesení. Ve výroku usnesení současně vymezil, jaké konkrétní náležitosti ve smyslu § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je třeba doplnit, a poučil žalobce, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě řádně doplněna a v řízení pro tento nedostatek nebude lze pokračovat, soud žalobu odmítne.

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že žaloba neměla náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. a žalobce její vady ani přes výzvu soudu ve stanovené lhůtě neodstranil, přestože byl o následcích jejího nedoplnění poučen; na výzvu soudu žalobce vůbec nereagoval. Nebyly tak naplněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl ani přes výzvu soudu odstraněn, a v řízení tak

nelze pokračovat. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s.

[2] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, podal žalobce kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 96/2012 – 21, tak, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, bylo zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že v projednávané věci mohly být naplněny podmínky pro vyslovení neúčinnosti doručení výzvy k odstranění vad žaloby ze dne 2. 4. 2012, protože se s ní žalobce pravděpodobně nemohl seznámit z omluvitelného důvodu. Nejvyšší správní soud proto věc vrátil městskému soudu s tím, aby se otázkou správnosti a účinnosti doručení výzvy k odstranění vad žaloby zabýval.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 7. 2013, č. j. 2 Ad 11/2012 – 46, rozhodl tak, že doručení usnesení (výzvy) Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5, je neúčinné. V odůvodnění uvedl, že nelze prokázat ani vyvrátit, že by se žalobce v době doručování výzvy k odstranění vad žaloby (na jeho pražskou adresu) zdržoval ve V. H.-H. do dne 13. 6. 2012 a že nelze vyvrátit žalobcovo tvrzení o tom, že výzva ze dne 2. 4. 2012 mu nebyla doručena vhozením do poštovní schránky dne 10. 4. 2012 na adresu P. X, K H. E/x, ani že v předmětné době žalobce pobýval u svého přítele J. K., nebo že o výzvě ze dne 2. 4. 2012 se žalobce dozvěděl až při příjezdu do P. od svých sousedů.

[4] Proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2013, č. j. 2 Ad 11/2012 – 46, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 16. 8. 2013, v níž nesouhlasil s odůvodněním tohoto usnesení, neboť ze strany městského soudu došlo ke zkreslení věci, protože městský soud nepopsal informace obsažené na fotografiích zaslaných stěžovatelem. Stěžovatel s ohledem na značný časový odstup vysvětloval, že na konkrétní data a termíny si nemusel přesně vzpomenout, proto nesouhlasil se závěry městského soudu o tom, že by podváděl. Stěžovatel poukazoval na to, že městský soud se vyhýbá posouzení merita věci, kterou „spatřuje v zaokrouhlené koruně, jež stěžovatel vnímá jako střed zeměkoule“.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 9. 2013, č. j. 4 Ads 80/2013 – 10, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 ode dne doručení tohoto usnesení buď předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[6] Stěžovatel na výzvu soudu reagoval podáním ze dne 30. 9. 2013, ve kterém uvedl, že obdržel rozhodnutí žalované o převodu jeho invalidního důchodu do starobního důchodu, přičemž žalovaná nevyčíslila výši tohoto důchodu. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud „*dočasně pozastavil*“ předmětné řízení do vyřízení mimosoudního jednání se žalovanou týkající se výše jeho důchodu.

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud však dospívá k závěru, že je na místě kasační stížnost odmítnout, protože předmětem kasační stížnosti stěžovatel učinil to, zda městský soud v napadeném usnesení rozhodl správně o jeho námitce neúčinnosti doručení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5. Nejvyšší správní soud tu poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 – 109, podle kterého je kasační stížnost proti usnesení, kterým krajský soud rozhodoval o námitce neúčinnosti doručení, jako tomu bylo i v tomto případě, nepřípustná podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., neboť jde o rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Nejvyšší správní soud proto musí kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Nadto je nutné poukázat na to, že Městský soud v Praze kasační stížností napadeným usnesením vyhověl požadavku stěžovatele na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5. Stěžovateli tedy bylo vyhověno, přičemž ten fakticky brojí pouze proti odůvodnění napadeného usnesení a tvrdí, že městský soud zkreslil posouzení dané otázky. Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je však kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí, jako tomu je i v projednávaném případě, nepřípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 – 48); Nejvyšší správní soud proto musí kasační stížnost stěžovatele ze dne 16. 8. 2013 odmítnout rovněž podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] V neposlední řadě stěžovatel nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“*

[11] Nedostatek povinného zastoupení advokátem brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá nic jiného, než ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítnout – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 – 19.

[12] K žádosti stěžovatele o „dočasné pozastavení“ předmětného řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že k takovému postupu nevidí jakýkoli důvod. Předmětem kasační stížnosti totiž stěžovatel učinil to, zda městský soud v napadeném usnesení rozhodl správně o jeho námitce neúčinnosti doručení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 5, přičemž kasační stížností napadeným usnesením mu bylo vyhověno. Pro posouzení správnosti napadeného usnesení je otázka výsledku údajného mimosoudního jednání se žalovanou týkající se výše stěžovatelem pobíraného důchodu zjevně irelevantní. Řízení před Městským soudem o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2012, č. j. 480913217/312-MP, není doposud skončeno, neboť usnesení ze dne 1. 6. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 – 7, jímž uvedený soud žalobu odmítl, bylo zrušeno rozsudkem

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 96/2012 – 21, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[13] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu